

Arrest

nr. 258 254 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021 waarbij geen gevolg zal worden gegeven aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 oktober 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) (*sic*). Hierbij beriep verzoekster zich op haar hoedanigheid van moeder van een Italiaans minderjarig kind (burger van de Unie).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 maart 2021 een beslissing waarbij geen verder gevolg werd gegeven aan de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoekster werd hiervan op 23 maart 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BETREFT M.(...), D.(...)

Geboren te (....) op (...) Nationaliteit Servie

Adres (...)

RR (...)

Geachte

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 17 10 2020

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag

De aanvraag van de EU-burger haar dochter M.(...) L.(...) (RR (...)) werd immers geweigerd door middel van een bijlage 20 op 18 03 2021 wegens onvoldoende bestaansmiddelen)

Er kan dan ook geen toepassing gemaakt worden van art 40bis, §2 5; bij gebrek aan EU-minderjarige met verblijfsrecht om te vergezellen

Gelieve haar deze brief te betekenen en ons terug te bezorgen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 40 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"1. Namens de minderjarige L.(...) werd op 29 september 2020 een verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De nodige stavingsstukken werden door de verzoekende partij bezorgd aan de stadsdiensten van Antwerpen.

Door de moeder van het gezin werd vervolgens op 17 oktober 2020 een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt: "§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt".

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de verzoekende partij, om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind met de Italiaanse nationaliteit te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting, dient te worden beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name op basis van bovenvermelde bepalingen, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2. In de motieven, zoals vermeld op de bestreden beslissing van 19 maart 2021, blijkt dat de verwerende partij stelt om "geen verder gevolg" te geven aan de ingediende aanvraag van de verzoekende partij (stuk 1).

De verwerende partij meent kennelijk dat geen verder onderzoek zich zou opdringen, terwijl de verzoekende partij hiertoe weldegelijk een aanvraag heeft ingediend.

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet stelt: "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier".

De verwerende partij is derhalve gehouden om het recht op verblijf, al dan niet, te erkennen. Dat men louter stelt "geen verder gevolg" te geven aan de ingediende aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden, is hiermee in strijd.

3. De verzoekende partij wijst er volgens op dat namens haar dochter een verzoek tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van de aanvraag tot een duurzaam verblijf als Unieburger.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met één minderjarig kind.

De vader van het gezin is de heer L.(...) T.(...), geboren te P.(...) (Servië) op 16 maart 1975, hebbende de nationaliteit van Servië. De moeder van het gezin is mevrouw D.(...), geboren op 30 juni 1981 te P.(...) (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Beide partners zijn gehuwd op 14 november 2019.

Beide ouders dragen de zorg voor L.(...), geboren op 3 januari 2018 te P.(...) (Servië). L.(...) heeft, naast de Servische nationaliteit, ook de Italiaanse nationaliteit omwille van haar (biologische) vader. Haar (biologische) vader is de heer L.(...) D.(...), geboren op (...), van Italiaanse nationaliteit. De heer T.(...) is niet de biologische vader, maar draagt wel de zorg voor L.(...).

Het volledige gezin is woonachtig te (...).

Namens de minderjarige L.(...) werd op 29 september 2020 een verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De nodige stavingsstukken werden door de verzoekende partij bezorgd aan de stadsdiensten van Antwerpen.

Door de moeder van het gezin werd vervolgens op 17 oktober 2020 een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij verkreeg op 18 maart 2021 evenwel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de minderjarige L.(...).

Vervolgens werd door de verwerende partij op 19 maart 2021 een beslissing genomen om "geen verder gevolg" te geven aan de aanvraag van verzoekster.

Het staat echter vast dat, indien de beslissing van 18 maart 2021 zou worden vernietigd, ook de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer moet worden gehaald. Hierdoor vervalt immers elke reden om "geen verder gevolg" te geven aan de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden door de verzoekende partij. De nietigverklaring van de beslissing van 18 maart 2021 zorgt er immers voor dat deze beslissing geen enkel rechtsgevolg meer kan teweegbrengen.

4. Artikel 20 van het VWEU verleent iedereen die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van Unieburger wat volgens het Hof van Justitie betekent dat nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat EU-burgers 'het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van EU-burger ontleende rechten' verboden zijn (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C- 34/09, Ruiz Zambrano, punt 42).

Er kan worden vastgesteld dat, van het gezin, enkel de minderjarige L.(...) de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Unie: Italië.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met één minderjarig kind. De vader van het gezin is de heer Ivan T.(...), geboren te P.(...) (Servië) op 16 maart 1975, hebbende de nationaliteit van Servië. De moeder van het gezin is mevrouw D.(...), geboren op 30 juni 1981 te P.(...) (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Beide partners zijn gehuwd op 14 november 2019. Beide ouders dragen de zorg voor L.(...), geboren op 3 januari 2018 te P.(...) (Servië). L.(...) heeft, naast de Servische nationaliteit, ook de Italiaanse nationaliteit omwille van haar (biologische) vader. Haar (biologische) vader is de heer L.(...) D.(...), geboren op 5 april 1967, van Italiaanse nationaliteit. De heer T.(...) is niet de biologische vader, maar draagt wel de zorg voor L.(...). De biologische vader is niet aanwezig in het leven van L.(...) en verblijft niet in België. Het volledige gezin is woonachtig te (...).

Door de (feitelijke) ouders - zowel door de heer Ivan T.(...) als mevrouw D.(...) - werd een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Hun verblijfssituatie is derhalve afhankelijk van de verblijfssituatie van L.(...), maar dit geldt ook andersom. Slechts door toedoen van haar moeder en (feitelijke) vader, is L.(...) in staat om in België (en bij uitbreiding de Europese Unie) te verblijven.

De afhankelijkheid is wederzijds.

Hieruit volgt dat, indien L.(...) geen duurzaam verblijfsrecht kan verwerven, ook de ouders dit niet kunnen verkrijgen. Het staat nochtans vast dat de ouders instaan voor de zorg van L.(...). Zonder legaal verblijf kunnen zij evenwel geen inkomen verwerven en zullen zij genoodzaakt worden om terug te keren naar Servië, samen met hun minderjarige dochter.

De bestreden beslissing verhindert derhalve dat de minderjarige het genot kan hebben van haar burgerschapsrechten.

De bestreden beslissing heeft derhalve als gevolg dat, door de weigering van het duurzaam verblijfsrecht voor de moeder van de minderjarige, zij genoodzaakt zal worden om - samen met haar moeder - België en de Europese Unie te verlaten. Hierdoor wordt het effectieve genot ontzegd van de belangrijkste aan de status van de EU-burger ontleende rechten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien geen rekening gehouden met deze consequenties van de bestreden beslissing. Er wordt geen toetsing uitgevoerd ten aanzien van artikel 20 VWEU.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 20 VWEU, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Zij kan de schending van deze wetsbepaling niet dienstig aanvoeren aangezien deze enkel van toepassing is op burgers van de Unie en zij, als Servisch onderdaan, derdelander is. Bijgevolg kan zij zich evenmin beroepen op artikel 20 van het VWEU betreffende het burgerschap van de Unie.

De situatie van verzoekster ressorteert onder artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet, zoals zij zelf in haar middel bevestigt. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)”

2.7. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin onder het toepassingsgebied valt van de hierboven weergegeven wetsbepaling. Aangezien de Italiaanse dochter van verzoekster zich niet kon beroepen op een recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, omdat deze laatste niet kon aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, kan verzoekster zich ook niet langer beroepen op haar hoedanigheid van “moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°”.

Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat deze beslissing het genot van de belangrijkste aan het burgerschap van de Unie verbonden rechten zou verhinderen. De dochter van verzoekster voldoet immers niet aan de voorwaarden om deze rechten in een andere lidstaat dan deze waarvan zij de nationaliteit heeft, te kunnen uitoefenen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door “*geen verder gevolg*” te geven aan de aanvraag van verzoekster van 17 oktober 2020. De uitgebreide beschrijving van de gezinssituatie die verzoekster opneemt in haar middel is niet van aard om de pertinente vaststelling aan het wankelen te brengen dat verzoekster zich thans onmogelijk kan beroepen op haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige EU-beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

2.8. In haar middel wijst verzoekster op het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing die op 18 maart 2021 in hoofde van haar minderjarige dochter werd genomen. De Raad wijst erop dat dit beroep werd verworpen in het arrest van 15 juli 2021 (RvV 15 juli 2021, nr. 258 253), zodat de wettigheid van de beslissing die op 18 maart 2021 in hoofde van haar dochter werd genomen definitief vaststaat.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 20 van het VWEU, noch van artikel 40 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel, in zoverre de erin vermelde bepalingen dienstig worden aangevoerd, is ongegrond.

Gelet op wat voorafgaat, dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van niet-ontvankelijkheid die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen had opgeworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN